

2. kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Hosszú idő óta nem került elfogadásra, és így nem lépett hatályba a szerzői jogokról szóló, 2001. április 18-i törvény 65. cikkének végrehajtására vonatkozó nagyhercegi rendelet, és így a 92/100 irányelv 1. cikkében foglalt kizárólagos jog alóli kivétel lehetőségének feltételét képező, a rendelet 5. cikke (1) bekezdésében előírt, nyilvános haszonkölcsönzés jogán járó díjazás nem hatályos. Ezért a 92/100 irányelv 1. és 5. cikke nem megfelelően alkalmazott.

(¹) HL L 346., 61. o.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen 2005. április 22-én benyújtott kereset

(C-181/05. sz. ügy)

(2005/C 171/13)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: U. Wölker és M. Konstantinidis, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. április 22-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság nem teljesítette az elhasználdott járművekről szóló, 2000. szeptember 18-i 2000/53/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (¹) 3. cikkének (4) bekezdése, 5. cikkének (4) bekezdése, és 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján fennálló kötelezettségeit, mivel az irányelv rendelkezéseit nem ültette át szabályszerűen a német jogba.
- kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Németországi Szövetségi Köztársaság elhasználdott járművekről szóló rendelete 1. §-a (3) bekezdésének 1. mondata sérti a 2000/53/EK irányelvet, mivel az irányelv 2. cikkének (1) bekezdésével együtt olvasott 3. cikkének (1) bekezdése az M1

vagy N1 kategóriába tartozó valamennyi járműre vonatkozik, a különleges rendeltetésű járművekre is. Ezzel szemben az elhasználdott járművekről szóló német rendelet szabályai a különleges rendeltetésű járművekre csak 3,5 tonna megengedett össz-súlyig alkalmazhatók. Az irányelv 3. cikkének (4) bekezdése kiveszi a különleges rendeltetésű járműveket az újrhasználatra és hasznosításra vonatkozó rendelkezések hatálya alól, az anyagtilalomra vonatkozó szabályok hatálya alól viszont nem. A Bizottság álláspontja azonban az, hogy a nevezett rendelkezések szerint kifejezetten a végtermék jellemzői határozzák meg az alkalmazási kört: ha tehát a különleges rendeltetésű jármű a változtatások után megfelel az M1 kategória követelményeinek, mindenképpen a 2000/53 irányelv hatálya alá tartozik. A hatály össz-súly alapján történő korlátozása tehát a Bizottság szerint az irányelvbe ütközik.

Az elhasználdott járművekről szóló német rendelet kiveszi „a különleges rendeltetésű minősítéshez szükséges műszereket, alkatrészeket és egyéb berendezési tárgyakat” az anyagtilalom hatálya alól. A Bizottság szerint erre a kivételre az irányelv nem ad alapot, mivel annak releváns rendelkezése valamennyi anyagra és alkatrésze kiterjed, amelyek fő rendeltetése az irányelv hatálya alá tartozó járművekben történő felhasználás, beleértve azokat az anyagokat és alkatrészeket is, amelyek a különleges rendeltetésű minősítéshez szükségesek.

Az elhasználdott járművekről szóló rendelet 3. §-ának (4) bekezdése szerint az ingyenes visszavételi kötelezettség elve nem érvényes abban az esetben, ha az elhasználdott jármű engedélyezése vagy legutóbbi engedélyezése nem a német engedélyezési eljárás rendelkezései szerint történt, ha az elhasználdott járművet a német engedélyezési eljárás rendelkezései szerint a leállítás előtt kevesebb, mint egy hónappal engedélyezték, ha a forgalmi engedély átadására nem került sor, vagy ha az elhasználdott jármű az M1 vagy N1 kategóriába tartozik, és gyártása, illetve engedélyezése nem sorozatban és nem az egylépcsős eljárásban történt. A Bizottság szerint ezekre a kivételekre az irányelv nem ad alapot.

A Bizottság úgy véli továbbá, hogy az elhasználdott járművekről szóló rendelet 8. §-ának (2) bekezdése korlátozza az irányelv 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti, a 2003. július 1. után forgalomba hozott járművekre, valamint azok anyagaira és alkatrészeire vonatkozó anyagtilalmat. Mivel azonban az irányelv szerinti anyagtilalom a 2003. július 1. után forgalomba hozott valamennyi anyagra és alkatrésze kiterjed, az elhasználdott járművekről szóló német rendelet e rendelkezése sérti az irányelvet. Az, hogy a 2002/525. sz. és 5006/63. sz. határozatok az eredetileg az irányelv II. mellékletében megállapított kivételekhez képest az alkatrészek tekintetében további kivételeket is megállapítottak, a Bizottság álláspontja szerint nem indokolja az irányelv 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának eltérő értelmezését, mivel e rendelkezések szükséges

volta csak az irányelv kibocsátását követően vált világossá. A német szabályozás fent bemutatott ellentmondásossága feléled, ha a határidőhöz kötött kivételek határideje lejár. Az irányelv céljai – az elhasznált járművek környezetre gyakorolt hatásának minimalizálása és a hulladék keletkezésének lehetőség szerinti elkerülése – a Bizottság szerint legjobban a 4. cikk (2) bekezdése a) pontjának lehetőleg szigorú értelmezésével lennének elérhetőek.

(¹) HL L 269., 34. o.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Svéd Királyság ellen 2005. április 25-én benyújtott kereset

(C-186/05. sz. ügy)

(2005/C 171/14)

(Az eljárás nyelve: svéd)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviseli: L. Ström van Lier és S. Pardo Quintillán, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. április 25-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Svéd Királyság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy a Svéd Királyság, mivel tiltja a szeszesitalok független kereskedelmi közvetítők vagy kereskedelmi szállítványozók általi behozatalát, amely nem tekinthető az EK 30. cikk alapján indokoltnak, megsértette az Európai Közösséget létrehozó szerződés 28. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Svéd Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Bizottság álláspontja szerint az EK 28. cikk nem engedi meg Svédországnak, hogy szeszesitalok független kereskedelmi közvetítők vagy kereskedelmi szállítványozók általi magánbehozatalát általában megtiltsa. A Bizottság szerint továbbá a kereskedelmi korlátozás nem igazolható az EK 30. cikk alapján a lakosság egészségének védelmével az alábbi alapvető okokra hivatkozással: (1) a magánprofit korlátozása, (2) a szeszesitalokhoz való hozzáférés korlátozása vagy (3) az életkor ellenőrzésének szükségessége, mivel ezekben az esetekben az intézkedés a kitűzött cél eléréséhez nem szükséges és azzal nem is

arányos. Az a tény, hogy egyedül a kiskereskedelmi monopólium jogosult arra, hogy az ügyfelek kérésére magánbehozatalt végezzen, a Bizottság álláspontja szerint olyan kereskedelmi korlátozás, amelyet az EK 28. és 30. cikk alapján kell megítélni. A svéd kormány a maga részéről úgy ítéli meg, hogy a magánbehozatal tilalma a kiskereskedelmi monopólium fennállásának és működési módjának a része, és ezért az EK 31. cikk szerint kell értékelni, és mint ilyen, nem vezethet hátrányos megkülönböztetéshez vagy a tagállamok közötti verseny torzításához, és másodlagosan, annak megfelelőnek és arányosnak kell lennie.

Az Areios Pagos 2005. március 17-i végzésével a G. Agorastoudis és társai (C-187/05. sz. ügy), I. Panou és társai (C-188/05. sz. ügy), K. Kotsambougioukis és társai (C-189/05. sz. ügy), valamint G. Akritopoulos és társai (C-190/05. sz. ügy) kontra Goodyear Ellas AVEE ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-187/05., C-188/05., C-189/05. és C-190/05. sz. egyesített ügyek)

(2005/C 171/15)

(Az eljárás nyelve: görög)

Az Areios Pagos (Görögország) 2005. március 17-i végzésével, amely 2005. április 27-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a G. Agorastoudis és társai, I. Panou és társai, K. Kotsambougioukis és társai, valamint G. Akritopoulos és társai kontra Goodyear Ellas AVEE ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

Az Areios Pagos a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

„Tekintettel arra, hogy a görög (nemzeti) jogban nem lehetséges a vállalkozás vagy üzem tevékenységének csupán a munkáltató elhatározásából történő megszűnését megelőző bírósági határozatot hozni, alkalmazni kell-e a 75/129/EGK bizottsági irányelv (¹) 1. cikke (2) bekezdésének d) pontját valamely vállalkozásnak vagy üzemnek a munkáltató saját kezdeményezésére történő megszűnése miatti csoportos létszámcsökkentés esetében akkor is, ha azt bírósági határozat nem előzte meg?”

(¹) HL L 48., 1975.2.22., 29. o.